

ПЕТЪР ЛЬОЧЕВ
ДОБРОВОЛНИ ИЗГНАНИЦИ

chitanka.info

И тримата тази вечер тайно напуснаха Диамантения дворец с една и съща цел — да разрушат ракетата. Защото призори трябваше да отлетят обратно към Земята. А никой от тях не искаше това.

Тримата се движеха по отделни пътеки, като се криеха един от друг...

* * *

Месецът, прекаран на тази щастлива планета, която местните жители наричаха Леа, им се струваше като вълшебен сън. По-точно на двамата от тях — на навигатора Тим Кели и на младия бордмеханик, когото зовяха просто Джим. Не бе така обаче за третия член на екипажа — пастора Абрахам Крос. Планетата Леа обърка всичките му представи, смути вярата му в бога.

Попаднаха на нея случайно.

— Сгрешил съм изчисленията! — изпъшка един ден навигаторът, когато вече бяха в системата на звездата Алиот от Голямата мечка. — Вместо на втората ще кацнем на последната планета.

— Това твое проклето уиски! — изръмжа пасторът.

Космолетът постепенно намаляваше скоростта си.

— Гледайте, гледайте! — извика Джим, като посочи радарния екран. В гласа му имаше учудване и радост.

По повърхността на непознатата планета се открояваха очертанията на фантастични градове.

— Населена! Планетата е населена!

— Да бъде благословена грешката ти, мистър Кели — тържествено произнесе пасторът. — Ръката ти е направлявал сам бог.

Тримата се поздравиха с победата. И имаше защо. Досега в пределите на слънчевата система не бе открит разумен живот. Съветските космонавти вече бяха извършили десет експедиции в глъбините на нашата Галактика, но освен образци от редки минерали и примитивна растителност не бяха донесли нищо друго. Тази американска галактическа експедиция беше втора по ред. Беше организирана и финансирана от компанията Макферсон, с цел да изследва пространството около звездата Алиот. Задачата бе да се

търсят съкровища: злато, скъпоценни камъни, уранови руди. А откакто властта в Съединените щати премина в ръцете на „Войниците на Христа“ в екипажа на всяка космическа ракета се предвиждаше по един пастор. Той трябваше да бъде мисионер на христовата вяра, в случай че някъде по далечните планети се открие разумен живот. Втората му и всъщност по-важна задача бе, като доверен човек на властта, да следи за поведението на космонавтите. Сред тях се срещаха какви ли не хора, които често нарушаваха религиозните и правните норми.

И ето, пасторът Абрахам Крос бе първият войник на Христа, който се срещна с разумни жители от друг свят. Но и... какво разочарование!

— Господи, боже! — възкликна той, когато към тримата космонавти, застанали в подножието на ракетата, се втурна цяла тълпа от странни същества. — Но това, но това са...

— Пчели! — довърши мисълта му Джим. — Гигантски пчели.

Наоколо се носеше оглушително бръмчене. Леанитите достигаха на височина около метър и бяха облечени в сиви туники. През цялото време извършваха особени танцови движения. По-късно тримата научиха, че това е част от езика им. А когато им поставиха специални очила и наушници, те ахнаха. Всичко се промени като по магия. Пейзажът, който им се бе сторил еднообразен и унил, ги зашемети с богатството на багрите си, а бръмченето на леанитите се превърна в строен мелодичен език. Явно, цветовете и звуковете тук бяха с дължини на вълните, непознати на земните хора. Най-непонятното беше, че макар и да говореха на различни езици, гости и домакини се разбираха един друг. За тримата космонавти това бе необяснима загадка.

Пасторът бе шокиран, съсипан... Тези „пчели“ за много по-къс исторически период бяха създали оригинална и блестяща цивилизация. Той гледаше и не искаше да повярва на очите си. Ощастливени от една благодатна атмосфера, подобна на земната, леанитите бяха превърнали своята планета в цветуща градина. Огромните им градове по красота съперничеха на земните столици.

— И тях ли господ бог ги е създал по свое подобие? — подметна иронично един ден Джим пред пастора.

Свещеникът се засегна не на шега.

— Това са само насекоми! — хапливо отвърна той.

— Насекоми, но разумни и... много по-добри от нас. В техническо отношение са малко по-назад, но в изкуствата! Видяхте ги как рисуват, нали? Чухте музиката им? А как танцуват! Танците им наистина са чудесни!

— И най-низшите твари могат да танцуват.

— После те са развили някои клонове на науката, където ние сме още в пелени. По телепатичен път те са се свързали с една планета от другия край на Галактиката.

— Мистификация! — промърмори пасторът. Кипеше от гняв. В думите на Джим имаше правота, която беше безсилен да опровергае.

— Не, не е мистификация. Нали видяхте какво ни показаха на своя телепатичен екран. На тази планета се оказали... разумни птици. Оттогава те престанали да вярват в своя бог — Великата Пчела. Те считали отначало, че тя е създала света и живота, а разумните същества по свое подобие. Но след като разбрали, че има и други създания и цивилизации, осъзнали грешката си. Това няма ли да послужи и на нас като урок?

— Млък, богохулнико! — изрева Абрахам Крос. — Като се върнем, войниците на Христа ще ти потърсят сметка за тези думи. Чака те електрическият кръст.

В Съединените щати на електрическия кръст горяха всички онези, които дръзваха да говорят и действуват против религията. Самото му споменаване всяваше ужас. Но младият Джим не се стресна и се отдалечи като безгрижно си подсвиркваше с уста.

Още нещо бе смутило пастора тук. На Леа бе излишна всякаква мисионерска дейност. Еволюцията тук бе преминала по път, съвсем различен от земния — само чрез тревопасните животни. Никога не бе имало хищници, изстребления, насилия, войни.

Местните жители бяха кротки, добродушни и трудолюбиви. И Христос тук бе излишен, нямаше на какво да ги учи.

Ето защо в тази последна нощ от престоя им на Леа пасторът Абрахам Крос бързаше към ракетата, за да я унищожи. Тя не трябваше да се върне на Земята. Земните жители не трябваше да научават за Леа. Устоите на религията и на властта в Съединените щати щяха да бъдат разколебани. Войниците на Христа никога нямаше да простят на

пастора за това. Очакваше го позор и... екзекуция на електрическия кръст...

Много по-различни мисли вълнуваха навигатора Тим Кели. Откакто зърна несметните богатства на Леа, душата му загуби покой. Нахвърли се като див звяр още върху първия диамант, който видя в древния храм на Великата Пчела. Дори с юмручни удари събори двама леанити, които стояха на пътя му. Но за негово изумление никой не му се противопостави. Даже го провъзгласиха за княз на диамантите и му отредиха за жилище цял дворец, изграден от скъпоценни камъни. Тим Кели дълго часа рошавата си глава в недоумение. Да се върне на Земята с огърлицата от диаманти, която леанитите му подариха, за него означаваше богатство и разкош. Но после в него започнаха да се прокрадват съмнения. „Дявол да го вземе — мислеше той — църквата сигурно ще ми отнеме лъвския пай от скъпоценностите. А компанията веднага ще организира нова разбойническа експедиция до тук. Диамантите ще наводнят пазара и ще се обезценят. И... гутбай на охолния живот!“

Имаше и нещо друго. Не случайно Тим Кели бе станал космонавт, не случайно гледаше да бъде по-далечко от Земята. В миналото му имаше доста тъмни дела, от разкриването на които той се боеше: контрабанда на кокаин и спиртни напитки, нараняване на митничар, неспазване на църковния морал... Не, животът там, под управлението на свещениците, съвсем не беше весел. Всъщност тук се чувствуваше много по-добре. Вярно, нямаше месо, нямаше уиски — впрочем, той и на Земята си го доставяше рядко и с голям риск — но все пак ястията тук от плодове и зеленчуци бяха несравними. Природата беше чудесна, телепатичните екрани бяха по-интересни от всякаво земно кино. Леанитите го обкръжаваха с внимание и уважение. С изпъкналите си очи и развети туники те бяха много смешни, но и славни. Може би след време щяха да го направят цар на Леа. От последен на Земята, тук щеше да бъде пръв.

Така Тим Кели избра спокойното и безгрижно съществуване на планетата Леа, под оранжевите лъчи на Алиот.

Джим се промъкваше по една глуха пътека сред виолетовата гора и непрекъснато се озърташе. Боеше се от налудничавия фанатик пастора и от онзи пияница Кели, който дори от местната медовина бе успял да си направи някаква алкохолна напитка. Боеше се те да не

узнаят дръзката му мисъл да разруши ракетата и да осуетят намерението му.

Джим искаше, много искаше да се завърне на Земята. Там го чакаха близки, приятели... Чакаше го и едно мило момиче с орехови очи. Често в бляновете си той виждаше малкото родно градче, мътната Мисисипи и широката ароматна прерия, където понякога отиваше с приятели да четат забранени книги. Освен църковните писания и библията войниците на Христа не разрешаваха четенето на друга литература. Наказанията бяха сурови. Радиоапаратите бяха запечатани, кината и театрите с изключение на религиозни представления, бяха забранени. Музиката се състоеше само от свещени псалми. И все пак младежите отиваха в прерията, споделяха дръзки мисли. Това за Джим също правеше Земята скъпа и желана.

Но той много добре си даваше сметка какво ще стане с Леа, ако тук нахлуеха гангстерите на компанията Макферсон, авантюристите, религиозните фанатици... Фантастичните съкровища щяха да ги подлудят. Щяха да се отдадат на сеч и грабежи. Леанитите щяха да бъдат изтребени. На това трябваше да се попречи. И това можеше да направи само той — Джим.

„Ако ракетата не се завърне — разсъждаваше той — компанията Макферсон няма да рискува нова експедиция до Алиот и още повече до най-отдалечената и малка планета от неговата система. Може би след години хората в Съединените щати ще се променят. Дръзките млади хора ще победят. Може би тогава... А през това време аз ще се запозная по-добре с културата на леанитите, може и аз да ги науча на нещо...“

* * *

Тримата се появиха край ракетата почти едновременно и от различни страни. Насочиха лъчевите си пистолети към резервоара с горивото и натиснаха спусъците. Избухна взрив и ракетата пламна като огромен факел. И в неговата светлина те се видяха. Пасторът — с позлатения кръст, Тим Кели — с диамантената огърлица и Джим — с килнатата на тила шапка. И всеки един от тях бе поразен от спокойствието на останалите.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 9/1968 г.

Разказът е получил първа награда на конкурса, уреден от сп. „НТ за младежта“ и сп. „Космос“ в чест на IX световен фестивал на младежта и студентите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.